

POSTANOWIENIE

28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 28 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Prokuratury Rejonowej w K.
z udziałem S.B. i Prokuratury Okręgowej w O.W.
o ubezwłasnowolnienie,
na skutek skargi kasacyjnej S.B.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 6 czerwca 2025 r., I ACa 3323/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. przyznaje adwokat E. W.-B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści), powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹§ 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów
- zachodzi nieważność postępowania
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna uczestniczki S.B. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 czerwca 2025 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Twierdzenie skarżącej o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności, nie znajduje bowiem dostatecznego uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącego. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Dla takiej oceny stanowisko przedstawione przez skarżącą,

związane z zarzutem naruszenia art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1, art. 379 pkt 5 i art. 560¹ k.p.c. nie daje zaś podstaw.

Wymaga uwzględnienia, że uczestniczka postępowania brała osobiście udział w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji i nie złożyła wniosku o ustanowienie jej pełnomocnika z urzędu. W ocenie Sądu Okręgowego zachodziły podstawy do ubezwłasnowolnienia częściowego uczestniczki postępowania, a w tego rodzaju sytuacji brak jest podstaw do uznania za oczywiste, że brak ustanowienia pełnomocnika z urzędu doprowadził do pozbawienia uczestniczki możliwości obrony jej praw. W apelacji sporządzonej przez zawodowego pełnomocnika nie podnoszono, że w toku postępowania przed Sądem Okręgowym uczestniczka została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. W tej sytuacji twierdzenie skarżącej, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty naruszył przepisy postępowania nie stwierdzając z urzędu nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie znajduje dostatecznego uzasadnienia.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art.398⁹ § 2 k.p.c.).

Dariusz Zawistowski